

Muj Bataclan

Fred Dewilde

Fred Dewilde
Můj Bataclan

Z francouzského originálu *Mon Bataclan*,
vydaného nakladatelstvím Lemieux Éditeur v roce 2016,
přeložila Katarína Horňáčková.

Sazba A. Sarah Tejnická.

Odpovědná redaktorka Ivana Tomková.

Jazykové korektury Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 0 Praha 3,

www.argo.cz, roku 2017 jako svou 3257. publikaci.

Vydání první.

Tisk Těšínská tiskárna.

ISBN 978-80-257-2154-4

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit

v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

Tato kniha je věnovaná všem těm, co odtamtud už nevyšli, těm, co se odtamtud dostali, těm, co ten den nebo i jiné dny, ať už v Paříži nebo kdekoli jinde o někoho přišli. Je věnována těm, co nás odsud vytáhli ven, těm, co nás ošetřovali, a také všem těm, co nám ten večer pomohli.

Děkuji své ženě, svým dvěma synům, své dceři a rodičům. Mé díky patří i tobě, co jsi mi pomohla v Bataclanu ty dvě hodiny přežít, i tobě, co jsi mě rozesmál, když jsem tě před Bataclanem uviděl bez bot. Děkuji sdružení Life for Paris a všem těm, kdo přispěli, ať už přímo nebo nepřímo, k tomu, aby tato kniha uzřela světlo světa.

EAGLES OF DEATH METAL

WHITE MILES

Do téhle čtvrti se vracím rád.
Když jsem se seznámil se svou ženou,
tak bydlela tady. Hezké vzpomínky.
Jako obvykle jdu načas, abych
nepropásl první část večera,
to člověka vždycky rozpumpuje...

Čekám před hlavním vchodem
na kamarády a uvidím
frontmana kapely, jak rozčileně
kope do jejich autobusu.
Pobaví mě to. Vtipná scénka,
co mě dobře naladí...

Kiss the Devil...

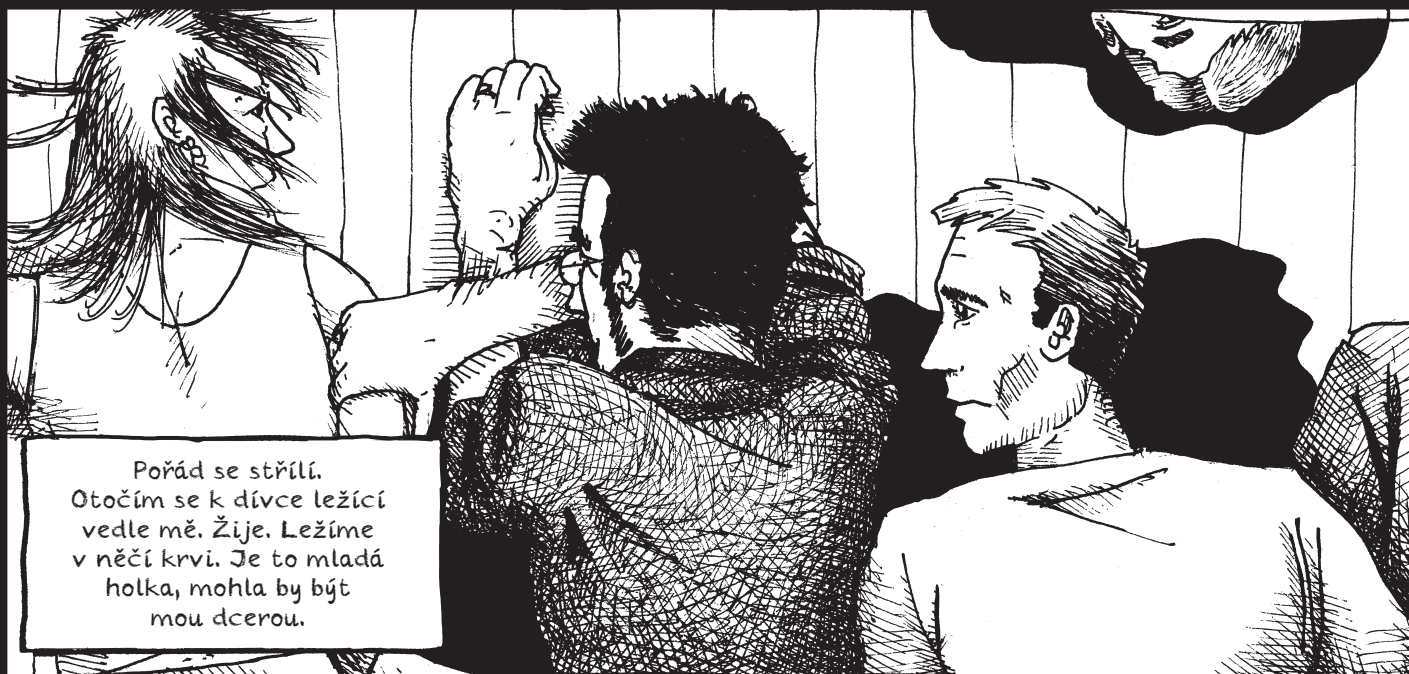

V jeden okamžik se z nás
stane hemžící se masa
živých, mrtvých a raněných.
Hromada strachu, křičící
a řvoucí hrůzou...

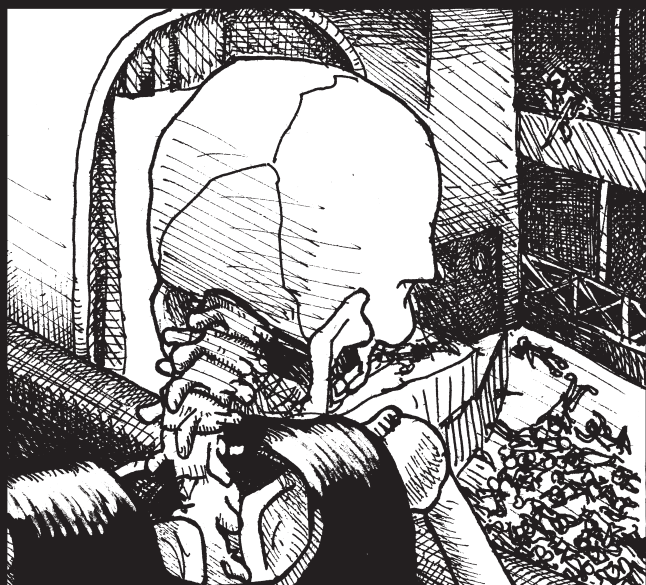
Když se jedny
dveře otevřou,
ta hromada
se promění
v příliv paniky.

Muž po mé pravici
mě prosí o pomoc,
má zlomený kotník.
Žena po mé levici
má poraněné hýždě.
Jsem bezmocný, dveře
jsou daleko, příliš
daleko, klesnu k zemi.

Pořád se střílí.
Otočím se k dívce ležící
vedle mě. Žije. Ležíme
v něčí krvi. Je to mladá
holka, mohla by být
mou dcerou.

Odešli nahoru na balkon a tam pokračují ve svém
krvavém díle. Další a další výstřely. Dokážeme si
představit, jak si jako správní řezníci seshora
prohlízejí své dílo. Takoví jako oni pochodují
pod různými prapory a ohánějí se různými
idejemi, ale jsou to pořád ti samí - náckové,
fanatičtí kazatelé, kolonisté, černí, bílí,
na tom nezáleží, stejný dusot holínek, stejné
pohrdání člověkem a stejná krvelačnost.

NÁVRAT

Konečně jsem venku. V tom šílenství jsem strávil dvě hodiny. Myslel jsem, že tam zůstanu celou noc. Nakonec to šlo rychle.

Neorganizovaně nás odvádějí do ulice Oberkampff. Míchají se tady policajti, zášahové jednotky, hasiči, příslušníci civilní obrany. V kavárnách kolem se tísní zachránění z Bataclanu. Místní vyšli do ulic, nabízejí nám svou pomoc, ptají se, jestli si nechceme zavolat, odskočit na záchod, něco k jídlu, nabízejí trochu té lidské vřelosti. Hotový bláznec, něco mezi monstrózní sousedskou slavností a totální živelní pohromou. Je nadmíru zneklidňující vidět krátce poté, co nás vytrhli z hororu, vyrvali ze spárů smrti, jen několik kroků od místa toho krveprolití plynout normální pařížský život.

Kráčím uprostřed toho chaosu a má první myšlenka je, zda se mi to všechno jenom nezdálo. Na tom večeru nebylo nic normálního. Upínám se k jediné viditelné věci, co se nezměnila – samotná Paříž. Několik desítek metrů od bitevního pole se nenachází jediná poškozená budova. Není to jako v Aleppu nebo v Bagdádu.

Utváříme malé hloučky, ulice se plní přeživšími. Povídáme si, vzájemně se podporujeme a utěšujeme. V tu chvíli se nám povedlo vytvořit něco jedinečného, jsme obnažení, bezbranní, jednoduše lidští.

Noël, ten chlap v ponožkách, našel svoji holku, shlukujeme se do malé skupinky, stahujeme k sobě ostatní ovečky bloudící ve víru pláče, krvácejících ran a hrůzy. Po chvilce je nás šest nebo sedm, vzájemně se povzbuzujeme.

Potahujeme z cigaret, vtipkujeme, někdy dost drsně. Černý humor. Až na dřev. Hrdě se před Noëlem vytasím s tím, že za mého mládí se pogovalo, vrážel jsi do lidí kolem, pak tady byl slam, to sis vylezl na scénu, skočil na lidi v publiku a oni tě nesli na rukou. To jsem to ještě dával, brnkačka. Ale dnes – mladí ti naběhnou do kotle s kalašnikovy. Je to jasný, na koncerty jsem už příliš starej.

Po tom všem, co jsme tam uvnitř viděli, potřebujeme upustit páru.

Ti, co si tím vším neprošli, by nás nepochopili a možná by je naše reakce šokovala. Já sám si nejsem celkem jistý, jak zafungovala moje psychika, ale tento odstup byl užitečný, cítil jsem se naživu.

Vládne tady humor černý jako noc, ale i spontánní projevy solidarity, jimiž nás zahrnují. Majitelé krámků, co nás bez zaváhání pohostili. Muž, co nás utěšoval. Paní, co nás vzala k sobě, další, co nám přinesla čaj a čokoládu. Ksakru, jak úžasný dovede být člověk, když se začne zajímat o druhé!

Postupně se nás na dvoře budovy číslo 8 v ulici Oberkampff sejde tak dvě stě, tři sta. Myslím, že nás tady poldové shromáždili, jednak aby nás udrželi v bezpečí, než definitivně obsadí celou budovu, ale také aby předešli tomu, že se mezi námi některý z teroristů ukryje.

Na tomhle dvoře strávíme skoro tři hodiny, objevujeme jeden druhého, rozpíná se mezi námi pocit lidské sounáležitosti, znovu probouzíme lidskost, jako bychom se potřebovali

Copak Gándhí a Luther King beze zbraně ničeho nedosáhli? Jen uznání nezávislosti jednoho státu a konec rasové segregace... No jo, vlastně nic, že.

Možná opravdu jen sním, ale myšlenka, že vždycky se nabízí mírové řešení, mě drží nad vodou, pomáhá mi nepodlehnout blbosti. I když jsem ateista, tak moc mě těší, že se věřící muslimové a katolíci sešli na společné mši za zavražděného otce Hamela. Jak jsem jen rád za papežův proslov vyzývající ke smíru, což by měl udělat každý, jehož názory mají ve společnosti nějakou váhu. Spíš tohle než přilévát olej do ohně.

Nepleťme se v tom, kdo je opravdový nepřítel: ten nemá specifickou barvu pleti

nebo jedno náboženské vyznání. Nepřítelem je fanatismus, strach a šílenství vedoucí k válce. Nepřítelem je chaos, který chce Islámský stát vyvolat vražděním napříč světem, na víře obětí nezáleží. Vraždí všechny, kteří se k němu nehlásí, a snaží se poštvat jedny proti druhým. Nepřítelem je ten, kdo jeho tlaku podlehne a odpoví na nenávist nenávistí.

Onoho večera 13. listopadu jsem viděl tolik krve, tolik znetvořených, polámaných a na kousky rozervaných těl, že by to vystačilo na několik životů. Viděl jsem, co způsobila nenávist, tak prosím, buďme pro jednu méně blbí... ať je naší volbou život.

